

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงระดับเชาวน์ปัญญาและลักษณะบุคลิกภาพของ'เยาวชน รวมทั้งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับเชาวน์ปัญญาและลักษณะบุคลิกภาพของเยาวชนในค่ายบำบัดฟื้นฟูเยาวชนผู้ติดยาเสพติดของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ เยาวชนผู้เสพสารเสพติดทุกคนที่เข้าร่วมโครงการค่ายบำบัดฟื้นฟูเยาวชนติดยาเสพติดของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา ระหว่างวันที่ 14-22 กรกฎาคม 2544 ณ ค่ายพระปกเกล้า (กองพันทหารปืนใหญ่ที่ 5) อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 34 คน เป็นเพศชาย 32 คน และเพศหญิง 2 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปและตัวแปรต่างๆ ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา ระดับการศึกษา จำนวนพี่น้อง ลำดับที่ในการเกิด อาชีพของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ภูมิลำเนาเดิมของครอบครัว สถานที่พักและลักษณะที่พักในปัจจุบัน ลักษณะทางครอบครัว ลักษณะปัญหาวิธีจัดการกับปัญหา และประวัติการใช้สารเสพติด

2. แบบทดสอบเชาวน์ปัญญา Standard Progressive Matrices (SPM)

3. แบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI (Maudsley Personality Inventory) การทดสอบแบบนี้ใช้สำหรับประเมินบุคลิกภาพที่แสดงออกใน 2 ด้าน คือ

- 3.1. ด้านพฤติกรรม Extraversion – Introversion ใช้ Extraversion Scale (E Scale)

- 3.2. ด้านอารมณ์ Neuroticism Stability ใช้ Neuroticism Scale (N Scale)

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows (Statistical Packages for the Social Science) คำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(S.D.) หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) โดยใช้สูตรของ Pearson (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และสูตรของ Spearman (Spearman's Rank Correlation Coefficient)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ ดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นเพศชายจำนวน 32 คน (ร้อยละ 94.1) เป็นเพศหญิง 2 คน (ร้อยละ 5.9) กลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ในช่วง 16-25 ปี โดยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 41.1) มีอายุอยู่ในช่วง 18-19 ปี สำหรับการนับถือศาสนา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 33 คน (ร้อยละ 97.1) นับถือศาสนาพุทธ

ระดับการศึกษา ส่วนใหญ่กำลังศึกษาในระดับ ปวช. (ร้อยละ 64.7) สำหรับจำนวนพี่น้อง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 32.4) มีจำนวนพี่น้อง 2 คน และส่วนใหญ่ (ร้อยละ 41.2) เป็นลูกลำดับที่ 1

อาชีพของบิดานั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 23.6) มีบิดาประกอบอาชีพค้าขาย/เจ้าของกิจการส่วนตัว และรับราชการ / รัฐวิสาหกิจเท่ากัน ส่วนอาชีพของมารดานั้นส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ 38.2) มีมารดาประกอบอาชีพค้าขาย / เจ้าของกิจการส่วนตัว และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 88.2) รายงานว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง

ภูมิลำเนาของครอบครัวนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44.1) มีครอบครัวตั้งถิ่นฐานอยู่ในเขตเทศบาล และในปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 58.8) พักอาศัยอยู่ในเขตเทศบาล โดยพักอาศัยอยู่ในบ้านส่วนตัว

2. ลักษณะทางครอบครัว ลักษณะปัญหา และวิธีจัดการกับปัญหา

สำหรับสถานภาพของบิดา-มารดาของกลุ่มตัวอย่างนั้น ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 61.8) อาศัยอยู่กันอย่างราบรื่น และคนในครอบครัวมีความสัมพันธ์รักใคร่กันดี รวมทั้งได้รับการอบรมในวัยเด็กที่ดีพอสมควร สำหรับสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างรู้สึกขาดแคลนในวัยเด็ก คือ เงินทอง สิ่งอำนวยความสะดวก และไม่รู้สึกรู้ว่าขาดแคลนใดๆ เป็นจำนวนเท่ากันทั้ง 3 กลุ่ม

ปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.0) อาศัยอยู่กับพ่อแม่

สำหรับการใช้สารเสพติดในครอบครัวนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 47.1) บอกว่าบิดาใช้บุหรี่ และปัญหาที่มักทำให้ไม่สบายใจของกลุ่มตัวอย่าง คือ ปัญหาการเรียน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จัดการกับปัญหาโดยเก็บไว้คิดตามลำพัง

3. ประวัติการใช้สารเสพติด

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 82.4) ใช้สารเสพติดครั้งแรก คือ บุหรี่ เมื่ออายุอยู่ในช่วง 14-17 ปี ใช้สารเสพติดชนิดที่สอง คือ เหล้า เมื่ออายุ 14-17 ปี และใช้สารเสพติดชนิดที่สาม เป็นกัญชาและยาบ้า ในจำนวนที่เท่ากัน ในช่วงอายุ 14-17 ปีเช่นเดียวกัน โดยส่วนใหญ่ใช้สารเสพติด (ไม่นับรวมเหล้า / บุหรี่) ครั้งแรก เพราะอยากลอง

4. ระดับเชาวน์ปัญญาและบุคลิกภาพ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง (IQ = 90-109) โดยมี IQ เฉลี่ยคือ 108.59

บุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่างด้านพฤติกรรม ปรากฏว่า โดยภาพรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะชอบเข้าสังคม ส่วนบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่างด้านอารมณ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะอารมณ์อ่อนไหวง่าย

สำหรับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพี่น้อง ลำดับที่ในการเกิด อายุที่ใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรก และระดับเชาวน์ปัญญา กับบุคลิกภาพด้านพฤติกรรม พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาคือความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนพี่น้อง ลำดับที่ในการเกิด อายุที่ใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรก และระดับเชาวน์ปัญญา กับบุคลิกภาพด้านอารมณ์ พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน

การศึกษาคือความสัมพันธ์ระหว่างลำดับที่ในการเกิด อายุที่ใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรก บุคลิกภาพด้านพฤติกรรม และบุคลิกภาพด้านอารมณ์ กับระดับเชาวน์ปัญญา พบว่า อายุที่ใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรกมีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับเชาวน์ปัญญา นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุใช้สารเสพติดครั้งแรกมากจะมีระดับเชาวน์ปัญญาต่ำ

การอภิปรายผล

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในประเด็นของลำดับการเกิดนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นลูกคนที่ 1 ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของลักษณะ ต้นตาลีปีกร และนัยพินิจ คชภักดี (2541) ที่พบว่าคนที่ติดยาเสพติดชนิดเฮโรอีนในสถานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดนั้นส่วนใหญ่เป็นบุตรคนกลางๆ แต่สอดคล้องกับงานวิจัยของชัยวัฒน์ วงษ์อาษา และคณะ (อ้างในลักษณะ ต้นตาลีปีกร และนัยพินิจ คชภักดี, 2541 : 30) กล่าวว่า คนติดยาเสพติดจะเป็นบุตรคนสุดท้องและคนโต ทั้งนี้เป็นเพราะว่าลูกคนโตและลูกคนสุดท้องจะได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษ ทำให้เป็นคนที่มีมักทำอะไรตามใจตนเอง มีการควบคุมตนเองน้อย จึงได้เกิดโอกาสไปใช้สารเสพติดได้มากกว่าลูกคนกลางๆ

ส่วนอาชีพของบิดากลุ่มตัวอย่าง คือ ค้าขาย / เจ้าของกิจการส่วนตัว และรับราชการ / รัฐ-วิสาหกิจ และอาชีพของมารดากลุ่มตัวอย่าง คือ ค้าขาย / เจ้าของกิจการส่วนตัว ซึ่งใกล้เคียงกับการวิจัยของชัยวัฒน์ วงษ์อาษา และคณะ (อ้างในลักษณะ ต้นตาลีปีกร และนัยพินิจ คชภักดี, 2541 : 30) ที่ว่า บิดา-มารดาของผู้ติดยาเสพติดจะมีอาชีพทำการค้าขายและเป็นกรรมกร

2. ลักษณะทางครอบครัว ลักษณะปัญหา และวิธีจัดการกับปัญหา

ลักษณะทางครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปัจจุบันอาศัยอยู่กับบิดามารดา โดยที่บิดามารดาอยู่อาศัยด้วยกันอย่างราบรื่น และสมาชิกในครอบครัวรักใคร่กันดี และประเมินการอบรมที่ได้รับในวัยเด็กว่าได้รับการอบรมที่ดีพอสมควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของลักษณะ ต้นตาลีปีกร และนัยพินิจ คชภักดี (2541) ที่พบว่า บิดามารดาของผู้ติดยาเสพติดนั้นอยู่กันอย่างราบรื่น รวมทั้งตรงกับงานวิจัยของโสภา ชูพิกุลชัย ชปิลมันน์ และคณะ (2533) ที่ว่า เด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดส่วนใหญ่ บิดามารดาสมรสและอยู่ด้วยกัน ซึ่งขัดแย้งกับแนวคิดที่ว่าเด็กและเยาวชนที่ติดยาเสพติดมักมาจากครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกทางกัน ดังนั้นจึงอาจตั้งข้อสังเกตได้ว่า แม้ในครอบครัวที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ก็ไม่สามารถเลี้ยงดูและป้องกันให้ลูกพ้นจากการติดยาเสพติดได้ เราจึงควรตระหนักและเห็นความสำคัญของการประเมินประสิทธิภาพในการอบรมเลี้ยงดูบุตรของผู้เป็นบิดามารดาอย่างจริงจัง ไม่ใช่เพียงเลี้ยงดูให้เติบโตทางร่างกายเท่านั้น

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ร้อยละ 47.1 รายงานว่าบิดาใช้บุหรี่ ซึ่งตรงกับการศึกษาของวาสนา พัฒนกำจร (2541) ที่พบว่านักเรียน นักศึกษา ที่ใช้ยาบ้า นั้นมีบุคคลในครอบครัวและเพื่อนใช้สารเสพติด และสอดคล้องกับงานวิจัยของน้ำเพชร ชาญญิณูญ และคณะ (อ้างในวันชัย ธรรมสังการ

และคณะ, 2541 : 29) ที่บอกว่า การมีบุคคลที่ติดสารเสพติดในครอบครัวเป็นปัจจัยที่ทำให้เด็กและเยาวชนในเขตอุตสาหกรรมระเหย และมีผลการศึกษาในทำนองเดียวกันของปัทมา ศิริเวช และคณะ (2541) ซึ่งได้ศึกษาสภาพครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายในคดีลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ใช้สารเสพติด และพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะ พบว่า สมาชิกครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างใช้สารเสพติด คิดเป็นร้อยละ 69.8

การจัดการกับปัญหาของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ เก็บไว้คิดตามลำพัง ซึ่งตรงกับการศึกษาของชยันต์ธร ปทุมานนท์ และคณะ (2542) ซึ่งศึกษาลักษณะทางจิตสังคมที่คาดคะเนการติดสารเสพติด พบว่าการเก็บปัญหาไว้คิดตามลำพังจะนำไปสู่การติดสารเสพติดแอมเฟตามีน เนื่องจากการเก็บปัญหาไว้คิดตามลำพัง หรือขาดความสามารถในการแก้ปัญหา มีความเสี่ยงต่อการติดสารเสพติดเพิ่มขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการแก้ปัญหาในรูปแบบอื่นๆ เช่น การนำปัญหาไปพูดคุยกับผู้อื่นหรือไปทำกิจกรรมอื่นๆ

3. ประวัติการใช้สารเสพติด

การเสพยาเสพติดครั้งแรก กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้เสพยาเสพติด ยาบ้า กัญชา และยาแก้ไอ (ที่มีส่วนผสมของโคเดอีน) เริ่มใช้บุหรี่เป็นสารเสพติดครั้งแรก และใช้สุราเป็นสารเสพติดที่สอง ซึ่งตรงกับคำกล่าวของทรงเกียรติ ปิยะกะ (2540) ที่กล่าวว่า บุหรี่เป็นยาเสพติดด่านแรก เมื่อสูบจนติดแล้วมักจะชักนำเยาวชนนั้นให้หันไปสนใจยาเสพติดตัวอื่นๆต่อไป และเยาวชนที่สูบบุหรี่จะมีโอกาสติดยาเสพติดชนิดอื่นๆได้มากกว่าเยาวชนที่ไม่สูบบุหรี่ได้ถึง 10 เท่า หรือมากกว่านั้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของวันชัย ธรรมสังการ และคณะ (2541) ที่พบว่า ลำดับการเสพยาหรือสารเสพติดของผู้ติดยาเสพติดทุกคนจะเริ่มจากการสูบบุหรี่ และมีอีกจำนวนหนึ่งจะดื่มสุราในเวลาต่อมา จากนั้นจะเริ่มสูบกัญชาและเฮโรอีนในที่สุด นอกจากนี้ ผงจิต อินทสุวรรณ และคณะ (2539) ที่ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการติดยาเสพติดของเยาวชน โดยพบว่า ผู้ที่ติดเฮโรอีน ส่วนใหญ่จะเคยเสพยาเสพติดชนิดอื่นที่นอกเหนือจากเฮโรอีนมากที่สุดเรียงตามลำดับ คือ บุหรี่ กัญชา และสุรา หรือเครื่องดื่มประเภทที่มีแอลกอฮอล์ผสม

ดังนั้นแม้ว่าในการศึกษาคั้งนี้จะศึกษาในกลุ่มผู้เสพยาไม่ใชผู้ติดยาเสพติด แต่ก็สามารถกล่าวได้ว่ารูปแบบการเข้าสู่วงจรการใช้สารเสพติดของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ไม่ได้แตกต่างจากการศึกษาอื่นๆที่ได้กล่าวมาแล้ว ฉะนั้นจึงเป็นข้อสนับสนุนอีกคั้งหนึ่งที่ว่า การป้องกันการติดยาหรือสารเสพติดของเด็กและเยาวชนที่ดีที่สุดคือการป้องกันไม่ให้เกิดและเยาวชนสูบบุหรี่ เพราะการติดบุหรี่จะเป็นตัวนำไปสู่การเสพยาหรือสารเสพติดประเภทอื่นต่อไป

สาเหตุที่ใช้สารเสพติดครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ ยากลอง ซึ่งตรงกับการวิจัยของผจญจิต อินทสุวรรณ และคณะ (2539) ที่พบว่าสาเหตุการเสพยาครั้งแรกของกลุ่มผู้ติดยาส่วนใหญ่มาจากการอยากลอง ซึ่งความอยากลองนี้เป็นลักษณะที่สำคัญของวัยรุ่น ดังนั้นจึงทำให้เกิดปัญหาการอยากลองใช้ยาเสพติด

4. ระดับเชาวน์ปัญญาและลักษณะบุคลิกภาพ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีระดับเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 108.59$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจรรยาพร ปัญจะวัฒน์ (2540) ที่พบว่าความสามารถทางเชาวน์ปัญญาของกลุ่มติดยาเสพติดซ้ำและกลุ่มไม่ติดยาเสพติดซ้ำต่างอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย (Average) คือ กลุ่มติดยาเสพติดซ้ำมีคะแนนเฉลี่ย 96.61 ส่วนกลุ่มไม่ติดยาเสพติดซ้ำมีคะแนนเฉลี่ย 98.23 และมีความวิจัยทำนองเดียวกัน คือ สมัย ศรีทองถาวร (2541) ที่ศึกษาระดับเชาวน์ปัญญาของเด็กและเยาวชนในสถานแรกรับของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งส่วนใหญ่กระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติด พบว่า เชาวน์ปัญญาของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ($IQ = 90-109$) ส่วนงานวิจัยของลักษณะ ตันติลีปกร และนัยพินิจ คุชภักดี (2541) ที่ศึกษาระดับเชาวน์ปัญญาและบุคลิกภาพของผู้ติดยาเสพติดชนิดเฮโรอีนในสถานฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พบว่า ระดับเชาวน์ปัญญาของผู้ติดยาเสพติดดังกล่าว โดยเฉลี่ยเท่ากับ 112 ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ที่มีเชาวน์ปัญญาในระดับฉลาด

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้อาจจะสรุปได้ว่าการศึกษาของเด็กและเยาวชนเสพยาหรือติดยาเสพติดนั้น อาจมิได้เป็นเพราะเชาวน์ปัญญาต่ำ ถูกชักจูงได้ง่าย แต่อาจจะมีปัจจัยอื่นๆ เช่น ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขาดทักษะชีวิต ขาดความยับยั้งชั่งใจ เป็นต้น

ในส่วนของคุณลักษณะบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เป็นบุคลิกภาพแบบ Neurotic – Extraversion ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสงัน สุวรรณเลิศ (อ้างในจรรยาพร ปัญจะวัฒน์, 2540 : 23) ซึ่งได้ศึกษาบุคลิกภาพของผู้ป่วยติดยาเสพติดชายไทยของโรงพยาบาลธัญญารักษ์ ด้วยแบบทดสอบบุคลิกภาพ MPI พบว่า ผู้ป่วยติดยาเสพติดของโรงพยาบาลธัญญารักษ์ส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพแบบ Neurotic – Extraversion และ Neurotic – introversion

นอกจากนี้งานวิจัยของจรรยาพร ปัญจะวัฒน์ (2540) ที่ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพจาก MPI ของกลุ่มติดยาเสพติดซ้ำและกลุ่มไม่ติดยาเสพติดซ้ำในผู้ติดยาเสพติดที่เข้ารับการรักษาขั้นต้นที่ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพในรูปแบบชุมชนบำบัดของโรงพยาบาลธัญญารักษ์ พบว่า ในกลุ่มที่

ติดยาเสพติดซ้ำมีบุคลิกภาพแบบ Neurotic – introversion และในกลุ่มไม่ติดยาเสพติดซ้ำนั้น มีบุคลิกภาพแบบ Neurotic – Extraversion ซึ่งลักษณะบุคลิกภาพแบบ Extraversion นั้นเป็นลักษณะของบุคคลที่ชอบเข้าสังคม ทำอะไรไม่ใคร่ระมัดระวังตัว ชอบกิจกรรมที่ให้ความคิดเห็น สนุกสนาน ร่าเริง ไม่จำเจ มองโลกในแง่ดี เป็นคนที่แสดงอารมณ์และความรู้สึกได้อย่างเปิดเผย ดังนั้น การที่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีบุคลิกภาพแบบ Neurotic – Extraversion อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มผู้เสพยาเสพติดเท่านั้น ยังไม่ใช่กลุ่มผู้ติดยาเสพติดจริงๆ ซึ่งต่อไปกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ อาจจะได้พัฒนาไปสู่การติดยาได้ เพราะคนที่บุคลิกภาพแบบ Extraversion จะกล้าเปิดเผยความรู้สึกของตนเอง ชอบเข้าสังคม ทำให้มีโอกาสที่จะหาเพื่อนใหม่ได้ง่าย ไม่ค่อยมีปัญหาการปรับตัวมากนัก อย่างไรก็ตาม ถ้ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ได้พัฒนาไปสู่การเป็นผู้ติดยาเสพติด เมื่อพิจารณาจากงานของจรรยาพร ปัญจะวัฒน์ แล้ว อาจบอกได้ว่ากลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบ Extraversion นี้มีโอกาสจะไม่ติดยาเสพติดซ้ำมากกว่ากลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบ introversion

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆกับระดับเซาว์นปัญญาและบุคลิกภาพ ส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นอายุที่ใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรกเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับเซาว์นปัญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายถึง อายุที่ใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรกนั้นเป็นปฏิภาคกับระดับเซาว์นปัญญา นั่นคือ ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุที่ใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรกมากขึ้นนั้นกลับมีระดับเซาว์นปัญญาต่ำลง ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า การทดลองใช้สารเสพติดครั้งแรกในกลุ่มวัยรุ่นตอนต้นนั้นอาจเกิดจากความไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ของวัยรุ่น ซึ่งยังมีอายุน้อย มีประสบการณ์ชีวิตน้อย แต่ในกลุ่มที่มาทดลองใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรกในวัยที่มากกว่านั้น (วัยรุ่นตอนปลาย) อาจเป็นเพราะระดับเซาว์นปัญญาที่สูงขึ้น เพราะเป็นวัยที่มีประสบการณ์ชีวิตที่มากกว่า แต่ยังไม่สามารถไตร่ตรองและควบคุมตนเองได้ กลับมาพลาด ทดลองใช้สารเสพติดเหมือนเด็กวัยรุ่นตอนต้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งพบว่าเยาวชนกลุ่มเสพยาเสพติดนี้มีระดับเซาว์นปัญญาปานกลาง มีบุคลิกภาพแบบ Neurotic – Extraversion แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีลักษณะอารมณ์อ่อนไหวง่าย คิดมาก มักมีความโน้มเอียงที่จะเป็นโรคประสาทได้ง่ายเมื่อมีปัญหากระทบอารมณ์ ดังนั้นเราคงไม่ต้องกังวลถึงปัญหาเด็กจะถูกชักจูงให้เสพยาเสพติดเพราะมีระดับเซาว์นปัญญาต่ำเท่ากับปัญหาบุคลิกภาพของเด็ก เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการติดยาเสพติดของเด็กและเยาวชนต่อไป จึงขอเสนอแนะดังนี้

1. การป้องกันแก้ไขที่ตัวเด็ก

- ฝึกให้เด็กเป็นคนที่มีความอดทนที่หนักแน่นมั่นคง สุขุมมากขึ้น
- ให้เด็กได้เห็นคุณค่าของตัวเอง เน้นความสำคัญของการสร้างเป้าหมายในชีวิต และเกิดทักษะในการเผชิญปัญหา
- ให้เด็กได้มีโอกาสทำกิจกรรมสร้างสรรค์ที่ตรงกับความต้องการและความถนัด

2. การป้องกันแก้ไขที่ครอบครัว

- บิดามารดาจำเป็นต้องพยายามเรียนรู้ร่วมกันที่จะพัฒนาทักษะความสามารถในการรู้จักตนเองจากการประเมินตนเอง โดยทำตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็กและเยาวชนในการพัฒนาคุณสมบัติที่สำคัญนี้
- จากรายงานวิจัยจำนวนมากที่ระบุว่าบิดามีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้สารเสพติดของบุตร เช่น บิดาติดสุรา บิดาติดบุหรี่ บิดาไม่รับผิดชอบครอบครัว บิดาไม่เป็นตัวอย่างที่ดี บิดาปล่อยให้การอบรมดูแลบุตรให้เป็นภาระของมารดาเพียงคนเดียว ฯลฯ ทำให้เห็นว่า การป้องกันแก้ไขที่สำคัญของครอบครัวนั้นต้องเน้นให้บิดาตระหนักถึงบทบาทความรับผิดชอบของตนต่อครอบครัว ควบคุมดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิดให้ความรัก ความอบอุ่นแก่บุตร รวมทั้งรู้จักให้อภัยในความผิดพลาดของบุตรด้วย

3. การป้องกันแก้ไขในโรงเรียน เนื่องจากครูและโรงเรียนเป็นอีกส่วนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตของเด็กและเยาวชน ดังนั้น ครูจึงควรเป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และมีความตั้งใจที่จะช่วยอบรมสั่งสอนศิษย์ให้มีการพัฒนาทั้งด้านวิชาการและจิตใจอย่างแท้จริง